

[Wihjelm.]

gigheden. Det interesserede ikke andre partier det fjerneste dengang. En så total og ensidig afhængighed på et så fundamentalt område som energiforsyningen er det samme som at fratage den danske befolkning enhver politisk selvstændighed, ikke i bagatel-sager, men i afgørelser, hvor den politiske selvstændighed skal stå sin prøve. Lad mig blot minde om, at når det chilenske folks demokratiske beslutning om at ændre sin fremtid blev løbet over ende, så var det af afgørende betydning, at den internationale kapital var så integreret i Chiles økonomi, som tilfældet var.

Den energipolitik, som sikrer størst mulig politisk uafhængighed, består for det første i størst mulig energibesparelse, for det andet i størst mulig selvforsyning og for det tredje i at etablere for den nødvendige energiimports vedkommende en satsen på et bredt spektrum af leverandører, som ikke har fælles politisk interesse. Det sikreste er naturligvis besparelsen og selvforsyningen, og VS mener, at der skal sættes langt hårdere på disse to punkter, end der er lagt op til i regeringens plan.

Energibesparelsesproblematikken er især belyst ved det grundige arbejde, der er udført af arbejdsgruppen på Niels Bohr instituttet. Regeringens plan følger kun disse anvisninger halvvejs. VS mener, at de skal følges helt op. Selvforsyningen afhænger for Danmarks vedkommende af naturgas — idet vi forudsætter, at den danske befolkning genvinder sin bestemmelsesret over Nordsø-gassen — samt af skraldvarme, af sol- og vindenergi. Også her mener VS, at der skal sættes mere, end regeringens plan lægger op til.

Ud over uafhængighedsfordelen taler både de miljømæssige, de sikkerhedsmæssige, de beskæftigelsesmæssige, de økonomiske og de valutariske og de strukturelle hensyn for sådanne løsninger. Vi foregiver ikke, at energiimport helt kan overflødiggøres, hverken på kort eller på lang sigt. Men også her kan der tages ganske anderledes hensyn til den politiske uafhængighed, end det hidtil er sket og vil ske efter regeringens plan, ved at sprede importen på flere hver især helst ikke så stærke leverandører og, hvis det er uundgåeligt at importere fra stormagter, da at sætse på flere stormagter med mod-

stående politiske interesser. Mange små nye lande har lært sig dette, som danske blokpolitikere ikke kan eller nok snarere ikke vil forstå, at størst mulig uafhængighed ikke opnås ved at komme under én stormagts paraply, men ved at spille stormagter ud mod hinanden.

Dette er noget ganske andet end det, regeringen lægger i energipolitisk uafhængighed. For regeringen betyder det mindre afhængighed af olie. Dette er en tilsløring, og den fører uundgåelig til forkerte konklusioner. Det er ikke afhængigheden af olien som sådan, der er farlig. Det er den politiske afhængighed, der er fulgt med en ensidig forsyning med olie fra de syv multinationale olieselskaber, der gang på gang har demonstreret en politisk vilje og en politisk magt, som er fuldt på højde med de største imperialistiske nationalstater. Afhængigheden af olie som sådan er ikke politisk farlig. Der er rigelig olie, i hvert fald til de næste 40-50 års forbrug, og den såkaldte oliekrise var ikke en ressourcekrise, men en politisk betinget krise.

I princippet kan man tænke sig en meget høj grad af energipolitisk uafhængighed, selv om olien fortsat skulle udgøre de næsten 90 pct. af energiimporten, men det forudsætter, at den blev spredt fra de syv søstre, hvis verdensmarkedsandel i øvrigt er stærkt vigende og nu kun er ca. 50 pct., og fordelt på leverancer fra bl. a. de i de seneste år etablerede nationale olieselskaber og fra Sovjetunionen, fra Norge, for slet ikke at tale om den selvforsyningsmulighed, der ville være, hvis man tog sig sammen til at tilbageerobre den danske befolknings ejendom i den danske undergrund, som en tidligere socialdemokratisk regering så rundhåndet og uden befolkningens godkendelse forærede til det multinationale A. P. Møller.

Omvendt kan man sagtens tænke sig, at afhængigheden af olie mindskes væsentligt, uden at den politiske afhængighed bliver mindre. Det er faktisk, hvad regeringens plan vil føre til. En del af olieafhængigheden overflyttes til uranafhængighed, men inden for atomindustrien er monopoliseringen endnu mere fremskreden, end den er inden for olieindustrien, og selv om det kun i mindre grad, endnu da, er oliekapitalerne, der behersker atomindustrien, så er denne samlet på så relativt få selskaber, i øvrigt med